П’яними гронами чорніє бузина,
Жовтіє папороть в торішнім сухолистю…
І знову в далині я радісно пізнав
Разки твоїх змагань безжурні та тяглисті.
Коли в цю спраглу ніч далекі блискавки
Безумству віддають надірване горіння,
За мілійони миль, за простори тривкі —
Моє п’яне життя, моє терпіння…
Цигани долі, чуть, все клеплють тишину,
Здіймають клевчики й у глупу мідь лупають,
Пожеж сільських птахи патлатий дим женуть…
А морок блискавиць копає… скрізь копає…
По блискавиці тьма. Копни поглибше тут
В цю спраглу, дику ніч, щоб розрубать сумління…
За мілійони миль – мій зір, мов хижий спрут —
Моє п’яне життя, моє терпіння!..